

.... לזכור את משה - זה כמו לזכור קשת בענן אחרי ימים ארוכים של סגריר.

.... לזכור את משה - זה כמו לזכור חיוך מחמם לב של תינוק.

.... לזכור את משה - זה כמו לזכור פלג מים צוננים בחמסין.

.... לזכור את משה - זה כמו לזכור נוה במדבר.

כזה היה. אולי טוב מדי כדי להיות מציאותי, ממשי, כזה שאפשר לגעת בו, לקרא בשמו .... מבלי להתבלט, תמיד העדיף להשאר בצל, תמיד נכון לעשות מעבר למוטל עליו ולא חשוב היה לו שלא הוא יקבל השבחים, העקר שיהיה טוב לאחרים.

כזה היה מאז היה תינוק. נולד עם הרצון לתת. נתן את צעצועיו רק כדי שילד אחר לא יבכה, נתן את חולצתו היפה, כדי שאחיו ישא חן, תמיד מוכן לעזור לאחרים, מאושר לגרום נחם-רוח לזולת.

גם את שרותו בצבא ראה מזוית זו. היו לו התלבטויות בחפוש אחר מקום שבו יוכל לתת ובחר בצנחנים. היה מופיע צנום ושחום עם עיניים גדולות ובורקות וחיוך מאושר ומעולם לא נשמעה מפיו מילה אחת של תלונה.

רצה לחבוק עולם ומלואו, והיה לו עוד שפע לתת וחבל כל כך .... כי לא הספיק.

ובכל פעם כאשר מכסה ענן את השמש, כאילו משפיל את עינו וריסיו הענקיות, השחורות מצילות על תבל.

נזכור אותו, כי לנו נתן הקשת בענן, החיוך של תינוק ומים צוננים כי בזכותו - לנו החיים.

כל שהכירוהו אמרו:
ילד של בית היה.
והיה כבר בחור, גבר...
אך עת חזר לחופשה
בתום שבועות מפורכים
והיה פותח את המקרר,
ולא לחטוף פת וקר
אלא לראות:
האם לא חסר דבר?
והיה רץ לירקן
להשלים החסר...
ואז כולם היו אומרים:
הוא הוא ולא אחר,
ילד של בית!
והיה בודק כל פינה
אם דבר מה השתנה
אם הכל במקומו
אולי לתקנו-לשפרו
והיום,
הוא איננו...
וחלל עצום הותיר אחריו.
ושוב לא נתפעל מטוב ליבו,
ושוב לא נשמע קול צחוקו,
צחוק החושף טור שיניים בולטות... עליזות...
ילד של בית היה...
ונפל כה רחוק מביחו
אך כה קרוב בליבנו.

(מרץ 1968)

למשפ' בטינגר!

איני מרבה בדיבורים בקשר לרגשות, ולא כל שכך בקשר
למשה. כאבי עצור בקרבי פנימה ומעט ממנו העליחי על הניר.